

Vztah sportu a masových médií v kontextu sportovního zpravodajství upozorňuje i na specifické rysy vzájemné provázanosti sportu, médií a globalizace. Tím se také otevírají nové možnosti nahlédnout i za horizont naší „euro-americké zkušenosti“ a porozumět tak lépe širším kulturním kontextům sportu. Příklad ekonomické dynamiky vysoce technologicky vyspělého Japonska tak připomíná, že kupř. novinové sportovní zpravodajství se ve dvacátých letech minulého století věnovalo zejména baseballu, který se již ve třicátých letech stal v této zemi nejpopulárnějším, „západem inspirovaným sportem“ (následovala lehká atletika a plavání). Novinové zpravodajství (obsahující ve stále větší míře i informace o sportu) v relacích k počtu obyvatel je – ihned za Norskem – nejvíce rozšířeno právě v Japonsku, když s více jak 73 miliony výtisků denně je absolutně na prvním místě před USA, Německem a Velkou Británií (Horne 2005, s. 419). I zde noviny a časopisy prezentací sportovního zpravodajství přímo či zprostředkovaně přibližují čtenářům tržní segmenty, pro reklamu mnohdy obtížně medializované.

Není od věci připomenout, že i počátky experimentálního televizního vysílání v Japonsku od května 1937 směřovaly k proponovanému pořádání olympijských her v Tokiu v roce 1940, které však nakonec překazila válka. Jejich uskutečnění v roce 1964 pak bezprecedentním způsobem zvýšilo prodej televizních přijímačů (zejména barevných) a zvýšilo tak dramaticky počet oficiálních televizních koncesionářů na deset milionů. I zde se prakticky potvrdila teze o nezastupitelném hodnotovém dopadu mediálního zpravodajství, když v průměru téměř devadesátiprocentní sledovanost tokijských her v japonských domácnostech byla překonána v prestižním finálovém klání japonských a sovětských volejbalistek. Popularita sportovního zpravodajství následně zvýšila poptávku po televizních přijímačích, takže již v roce 1967 se jejich počet v Japonsku zdvojnásobil na 20 milionů (Horne 2005, s. 424). Zároveň však postupně došlo i k posunu od „aktivního prožívání sportu k jeho chápání jako součástí osobní konzumace“ (Sone 2002, s. 113–114). Zájem o televizní sportovní zpravodajství v této zemi dnes zvyšuje i rostoucí počet japonských hráčů v prestižní baseballové soutěži MBL. Stejně i šíření popularity organizovaného fotbalu v Japonsku lze chápat jako součást široce podmiňované a formálně barvitě *internacionalizace* Japonska.

Obecněji vzato: Proces uvědomovaného i neuvědomovaného, řízeného i spontánního, osvojování hodnotového a normativního systému globální povahy patří k neodmyslitelným produktům soudobého vývoje sportu, jehož součástí je i stále rostoucí přitažlivost jeho zpravodajských forem.

VI SPORT A GLOBALIZACE

1 Globální aspekty soudobého sportu

Sociologický zájem o sociálně kulturní změny moderní průmyslové (resp. postindustriální či postmoderní) společnosti se dnes stále častěji soustřeďuje na problematiku globalizace (Sekot 2006, s. 221–228). Přitom se mnohačetnými projevy aktualizuje fenomén koexistence tzv. prvního a třetího světa, jako výraz mnohdy propastných rozdílů ekonomické úrovně, politického uspořádání, kulturní vyspělosti, životních stylů či zjevné či skryté neslučitelnosti hodnotových důrazů. Tyto rozdíly pak mohou vést k nemoudrému přezíravě arogantnímu postoji chápat chudé rozvojové země jako domény hodné pozornosti převážně antropologů. Přitom si ale můžeme připomenout známou myšlenku o tom, že „až do naší doby neexistovalo nic takového jako lidská společnost“ (Worsley 1984). Tedy řečeno v jazyce srozumitelném našemu tématu: teprve ve zcela nedávné době vznikly formy lidského sdružování, které působí opravdu a téměř doslovně po celé planetě – tedy *globálně*. Sociologicky vzato: Svět se v mnoha směrech stal jediným sociálním systémem, v němž jsou takřka všichni propojeni nejrůznějšími vazbami a závisí jeden na druhém (Giddens 2001, s. 82). Sílicí a zřejmě nezadržitelná sociální, kulturní, politická a zejména ekonomická provázanost překračující hranice jednotlivých zemí a rozmělnující kulturní konzistenci jedinečných etnik a geografických regionů, pak zásadním způsobem ovlivňuje osudy, způsoby uvažování a svět hodnot jejich obyvatel. Spoluutváří přímo či zprostředkovaně, uvědoměle či neuvědoměle, více či méně, pozitivně či negativně vidění světa každého z nás.

Globalizaci tak můžeme chápat jako proces vyvažování různé směsice kultur směřujících k *snižování neslučitelných rozdílů na jedné straně* a *vyššování obohacující rozmanitosti na druhé straně* na cestě získávání přístupu ke zdrojům a *spoluřízení* globálně fungujícího světa.

Vznikání a rozšiřování globalizace netvoří stejnosměrný, přímočarý a vyvážený působící proces. Její průběh doprovází řada jevů, které můžeme vymezit následujícími výčtem:

- postupné *zanikání původní místní* nezápadní lidové kultury,
- vznikání a šíření hodnotově svébytné *organizační a materiální* báze ekonomických systémů opírajících se i o globální oběh kapitálu a finančních prostředků,
- sílicí hodnotový vliv globálně mediálně šířené *masové kultury*,
- hodnotové orientace na výkon, úspěch, výhodu, požitky či zážitky,
- rostoucí oprávněností obav, že celá plejáda globální scény – počínaje výrobci a konče spotřebiteli, přispívá jako *environmentální hrozba* k devastaci životního prostředí,
- souběžné prohlubování propastí mezi západní hemisférou a zbytkem světa při existenci neslučitelných rozdílů mezi *lokálním a globálním*.

Globalizace je mnohdy svými důsledky přirovnávána k tomu, co *F. Nietzsche* nazval *převrácením všech hodnot*. Tyto změny nepochybně poznamenávají i osudy sportu a to přímo či zprostředkovaně na všech jeho úrovních: světové, regionální a svým způsobem i místní. To ve svém konečném důsledku přináší situaci, kdy kupř. prvky východních kultur sportovní povahy (kupř. asijské tradiční sporty, bojová umění apod.) nacházejí své obdivovatele a vyznavače ve střední Evropě. Zpětným směrem pak působí akulturace ve sportu kupř. tak, že zvyšuje popularitu fotbalu v Japonsku či Koreji a nebo ledního hokeje v Austrálii.

Diskutovat poučeně o fenoménu globalizace na pozadí sportovní scény znamená vzít v úvahu i „postmoderní osobnostní vzorce“. Tento ne vždy jasně myšlenkově a historicky zakotvený koncept nám v kontextu globalizace filozofickým pohledem připomíná, že dnešním atributem životního stylu v naší kulturní sféře je stále zjevnější hodnotová nezakotvenost a z ní odvozovaná nekonzistentnost jednání, fragmentarizace životních zkušeností a epizodičnost různých sfér lidských činností. „Postmodernita“ je tak určitou etapou vývoje individuí i společenských vztahů. Kromě obecného životního pocitu v období výrazné odloučenosti od minulosti, nechutí k tradici a trvalosti životních závazků máme před sebou sílící nevěru v možnost pozitivních horizontů pokrokových změn, všeobecný skepticismus a z něj plynoucí posedlost po nové osobní zkušenosti či alespoň chvilkovém vzrušujícím virtuálním zážitku. V rytmu „přepínání dálkového ovladače televizoru“ sílí přesvědčení, že každý dosavadní stav je spíše prozatímní, dočasný. Málokdo může počítat s tím, že jednou získanou kvalifikací bude využívat do konce svého života – povolání vznikají a zanikají, znalosti a dovednosti včera nabyté dnes na trhu práce ztrácejí původní význam a tržní hodnotu (Bauman 2002, s. 34). V oblasti mezilidských vztahů jsme pak svědky běžného kalkulu, že budou trvat pouze tak dlouho, jak dlouho budou schopny přinášet užitek či uspokojení.

Při diskuzích o povaze globalizačních dimenzí ve sportu připomínáme a aktualizujeme princip analogie: Sport je takový jaká je společnost – *globálně fungující sport je takový, jaký je svět*. Přitom i ze strany vůdčích organizačních osobností světa sportu je připomínána ekonomická dimenze problému: „Globalizace současného světa se projevuje akcentováním tržní ekonomiky, její vlivy zasahují všechny oblasti společenského života, tedy i sportu. Důsledky se obvykle označují jako komercializace sportu“ (Dovalil et al. 2004, s. 6). Tato teze nám živě připomíná i princip „pansvětového působení“ současného kapitálu, reflektující skutečnost, že kapitál nemá domov. Je skutečně globálním fenoménem, „který nepřiděluje každému světovému regionu stejnou, ale relativizovanou porci bohatství, které tak prezentuje a shromažďuje. Sport také nemá svůj „domov“... Jeho trvalým současným působištem je (téměř) celý svět“ (Oborný 2005a, s. 44).

Stále narážíme na skutečnost, že základním problémem globalizace je, že se šíří *nerovnoměrně*. Ne všechny její dopady jsou příznivé, předvídatelné a ovšem i jednoznačné. Zejména závislost na cenových výkyvech světových trhů se strategickými surovinami, jako je třeba ropa či zemědělské produkty, nedělá vrásky pouze ekonomům, ale všem lidem jako součástí světového *globálního trhu*. Ten je zcela lhostejný a prost jakéhokoli citu vůči státním hranicím za situace, kdy státy postupně ztrácejí většinu své někdejší svrchovanosti a politici přišli v mnohém o schopnost programově ovlivňovat události.

Je naprosto zjevné, že globalizace zásadně přetváří zejména náš způsob života, vnímání hodnotového poselství masových médií či naše nákupní a spotřební zvyklosti. Mnozí vidí v globalizaci „odstředivou“ sílu, směřující od lokálních komunit a národů ke globální scéně. Konfrontace *lokálního a globálního* odráží specifickou stránku planetárních dimenzí působení obchodu, financí a výměny informací. Pro někoho pak globalizační procesy znamenají novou svobodu neohraničenosti podnikání, zatímco pro mnohé naopak nabývá podoby nevídaného a tvrdého osudu lokálního připoutání k proměnlivým pracovním a životním příležitostem. Společnost se může přemístit, důsledky této „globálně beztlížné mobility moci“ však nesou lokální společenství. „Elita mobility“ záměrně odříznutá od „lokální komunity“ si pak staví satelitní luxusní sídla oddělené zdmí nikoli od nepřátelských armád, nýbrž chránící proti nežádoucím spoluobčanům. Na půdě sportu pak místní tým ztrácí po odchodu svých svěřenců do cizích bohatých týmů možnost přiměřené konkurenceschopnosti. Přitom nesmíme ztráct ze zřetele, že pro naši (globalizací prostoupenou) dobu je typická *adorace výkonnosti*. Výkon se stává modlou a základní potřebou do té míry, že tvoří samotnou podstatu skutečnosti, která – v postmoderním rytmu posedlosti po nových zážitcích – pocituje vše, co má teprve přijít, jako něco již tušené a známé. Nic nás vlastně nemůže překvapit. Správně se v této souvislosti připomíná: „Globalizovaný svět, velká světová vesnice a v ní samá činnost, horečnatá, chtějící výkony, bažící po výkonech. Ontický význam adorovaných výkonů – to je naše dnešní současnost“ (Hogenová 2005, s. 31).

Globální provázanost složité konstrukce světa sportu má řadu jevových stránek a projevuje se tak širokou paletou následujících společensky stimulujících dimenzí:

- *technologická* – oběh technického zařízení a výrobních postupů vyvíjených velkými korporacemi a vládními ageturami,
- *migrační* – zahrnující mezinárodní sportovní turismus směrem k sportovním příležitostem a událostem a působení cizích hostujících či exilových hráčů na úrovni klubů či národních týmů,
- *ekonomická* – zaměřenost na rychlý a efektivní oběh peněz a jeho ekvivalentů v celosvětovém měřítku,
- *mediální* – znamenající rychlý přenos informací a představ vytvářených a distribuovaných tištěným slovem, rozhlasem, televizí, videem, Internetem, satelity a prostřednictvím globálně propojených komunikačních kabelů,
- *ideologická* – reflektující oběh hodnot centrálně asociovaných se státní ideologií či hnutím (Maguire et al. s. 6–22).

Uvedené charakteristiky globalizace soudobé sportovní scény se dnes exaktně a laicky viditelně projevují především v pronikání některých národních sportů na globální scénu (golf, baseball) a výměnným obchodem elitních sportovců a to dokonce i státních reprezentantů (i za cenu změny státního občanství). Hlavním mediálním magnetem pro masy diváků a spotřebitelů je pak *vzrušující podtváná a obdiv*. Globálně sledované sportovní události jako kupříkladu olympijské hry jsou dnes mocným nástrojem prezentace internacionálních, hodnotových, ideově zakotvených poselství obracejících se jak na místní obyvatele tak na globální publikum.

Hodnotíme-li zobecňujícím pohledem současný sport, pak můžeme k důležitým faktorům jeho současného stavu přičíst zejména následující globálně působící společenské faktory:

1. změny životního stylu, vyvolané rozšířením volného času a dynamikou možností jeho využívání, včetně sportovních forem,
2. postupující procesy demokratizace a rozšiřování občanských svobod spolu s bohatšími styky sportovců a rozvojem nových sportovních odvětví,
3. konzumní orientace společnosti, kdy sport je prezentován jako zboží – forma komerčně zakotvené pohybové aktivity, zábavy či materiálních atributů životního stylu.

Zmíněná individualizace životního stylu přináší i preferenci subkulturních sportů vyznařujících organizační nezávislost, odvahu, mimořádný výkon, adrenalinový zážitek. Stejně platí, že obecně fungující integrační tendence na půdě sportu jsou převážně nositeli pozitivních hodnot. Kupř. identitě velkých etnických a kulturních celků ve smyslu „národní, evropské a všelidské identity přispívají ve sportu spíše ty oblasti, které nejsou masově zkomercializované“ (Júva 2004, s. 236). Právě v těchto sportech lze totiž zpravidla hovořit o svobodné výměně hodnot a sportovní spolupráci, o procesu záměrné *integrace sportovních aktivit*. Naopak na půdě vrcholového globálně fungujícího sportu rozhoduje, spíše než vůle aktivně sportujících, mocenská a komerční účelovost rozhodnutí sportovních manažerů a organizačních pracovníků. Je vůbec vhodné rozlišovat v této souvislosti mezi obsahem pojmů integrace a globalizace. Pohled na evropskou scénu tak vyznívá ve prospěch integrace, zatímco globalizační tendence spojující nekontrolovatelně a nerovnoměrně svět v různých oblastech společenského života přináší řadu rozporuplných důsledků, i na půdě sportu zjevně se prohlubujícím rozporem mezi „bohatým Severem“ a „chudým Jihem“ (Leška 2002, s. 118).

Již jsme naznačili, že k nejobtížnějším *úkolům sociologie sportu* patří vysledování politických, ekonomických, kulturních a sociálních vazeb formujících moderní sport. Stranou pozornosti nesmí zůstat fakt, že na poli sportovní globalizace jsou jak vítězové, tak poražení, a to i mimo rámec čistě sportovní kompetitivní události. V tomto ohledu nesmíme přehlédnout, že globalizace obecně není ničím zcela novým a že také nepůsobí rozhodně rovnoměrně. Jako dlouhodobý proces však právě v současnosti nabývá na dynamice intenzifikací vzájemné propojenosti hodnot, idejí, produktů a také zajisté problémů, před kterými svět stojí. Zejména moderní sofistikované technologie usnadňují rychlé překonávání vzdáleností mezi lidmi, představami, idejemi a finančními toky. Globalizace nevede pouze k vyšší úrovni vzájemné závislosti, ale souběžně zvyšuje povědomí celistvosti světa jako celku. Lidé se postupně stále výrazněji ztotožňují (či alespoň trpce přijímají) s představou, že jejich životy a místo, kde momentálně žijí jsou součástí širšího jednotného sociálního prostoru – globu, planety Země. Ačkoliv globus můžeme v tomto pojetí chápat jako vzájemně závislý celek, jsme si zároveň vědomi, že vedle pevně mocensky a politicky etablovaných skupin existují i bezmocní outsideri. Jde o stav, který i na půdě sportu

vyvolává stálý boj o získání místa na slunci či dominantní pozice. Přitom právě globální komunikace odhaluje dosud běžně nepoznanou bohatost lokálních kultur. Někteří badatelé považují právě globální sport jako nástroj „moderace“ či redukce kontrastů mezi jednotlivými regiony a jako přirozený prostředek podporující variabilitu místní identické kultury (Maguire at al. 2002, s. 7).

Uvedené procesy nesporně provázejí celý *vývoj moderního sportu*, který byl akcelerován zejména v posledních dekádách minulého století. Jde o vývoj organicky navazující na plejádu dobových forem kratochvíle, jako byl v Anglii osmnácté století kriket, honitba, dostihy či box. Postupně během následujícího století se rozvíjí fotbal, rugby, tenis a běžecké atletické disciplíny v podobě moderního sportu. Koncem devatenáctého století se sport v kontextu intenzifikace nacionalistických sentimentů stává v řadě případů prostředníkem a barometrem národní identifikace a soutěživosti.

Globalizační tendence se naopak projevují již od poslední čtvrtiny devatenáctého století postupným vznikem mezinárodních sportovních grémíí, soutěží a cen. Roste popularita soupeření národních týmů a přijímají se mezinárodně uznávaná pravidla sportovního klání. Mistrovství světa v různých sportovních disciplínách a organizování olympijských her během dvacátého století pak dodalo rodící se globalizaci silný organizační a ideový impulz.

Globalizující se sportovní scéna přinesla i specifický typ *západní maskulinní kultury*. Sport se stal jedním z nejmocnějších transferových kulturních mechanismů. Kompetitivní sporty se tak prezentovaly jako jedna z výrazných a nejviditelnějších stránek *západního hodnotového světa*. V této souvislosti se obecněji hovoří i o *macdonalidizaci, cocacolonizaci* či *disneyfikaci* globálně amerikanizovaných hodnot (Yiannakis, Melnick eds. 2001, s. 443). Snaha kriticky se vyrovnat s tímto procesem pak přináší již od dvacátých let minulého století tendence přizpůsobit se v procesu vzájemného prostupování místního, národního a globálního dominantní globálně rozšířené sporty místním podmínkám (baseball v Japonsku a Finsku, kriket mimo území Anglie apod.). Soudobý vývoj sportu pak přináší i jisté náznaky postupné oslabování euro-americké kontroly globálního sportu směrem k silicím vlivu „zbytku světa“. Globalizace na půdě sportu se v určitém smyslu projevuje jako v oblasti populární hudby či stravovacích zvyklostí: dochází k jistému prostupování tradic národní identity s globálními formami sportu. Řada národů a států postupně mění identifikační důrazy směrem k jednotlivým druhům sportu, soudobá dynamika transferu sportovců v mezinárodním měřítku pak nenastoluje pouze nové otázky, na které je nutno hledat odpovědi, ale i znepřehledňování již tak složité problematiky vztahů sportu, politiky a národní identity.

Problematika „gender studies“ (zkoumání očekávaného chování, postojů a činností mužů a zejména žen) je dnes zejména v anglosaském světě velice populární právě z pohledu mnohorozměrných projevů soudobého světa sportu. Postavení žen v tomto ohledu z historického hlediska zkoumali někteří badatelé zejména v minulých dekádách kupříkladu z pohledu účasti žen na lidových hrách a kratochvílích sportovní povahy konce 19. století (Hargreaves). Přitom zejména kritická sociologie jako celek opakovaně správně připomíná, že sport byl rozvíjen zejména s ohledem

na bílou angloamerickou elitou. Na to postupným vývojem v rámci celkové demokratizace a sílící ženské emancipace reagovala zejména feministická kritika odsuzující „hegemonistickou maskulinitu ve sportu“, a usilovala proto o zásadní změny v chápání sexuality. Na tento názorový proud později navázalo i hnutí paralympiád vycházející z důrazu na možnost sportovního využití handicapovaných osob. K tomu se postupně přiřadilo protihegemonistické pořádání sportovních Gay Games, šíření východního bojového umění a rostoucí popularita „extrémních“ a alternativních sportů. Každá z těchto tendencí odráží snahu zmenšit rozdíly mezi jednotlivými úrovněmi sportu a rozšířit tak pestrost forem a šíří přístupu ke sportovnímu využití.

Vynikající atletky však i dnes v některých specifických případech čelí specifickým problémům, které rozhodně nemusí překonávat jejich mužské protějšky. Z pohledu běžeckých disciplín je přímo ukázkovou kauzou případ *Hassiby Boulmerky* z Alžírka a syrské atletky *Ghady Shouaa*. Obě ženy, světové či olympijské šampiónky, museli ve svém kulturním islámsky zakotveném prostředí čelit patriarchálním strukturám přežívajícím v jejich vlasti. Náboženský a sociální tlak, kterému byly vystaveny, znamenal životní ohrožení ze strany islámských fundamentalistů opírajících se o tradiční systém hodnot islámu vymezujících ženám pouze podřízené postavení „kolem domácího krbu“. Na druhé straně kupříkladu vrcholové sportovkyně v bývalé NDR, jako dobově atraktivní forma „výkladní síně socialismu“, zřejmě převyšovaly svým sociálním statusem své západní soupeřky zejména z ideologických důvodů.

Úspěšné vrcholové atletky se z globálního pohledu střetávají i s dalším specifickým problémem: Některé se z estetických důvodů stávají i přitažlivým modelem pro mediální sportovní reklamu (tenistka Kurniková, atletka Dreschlerová či naše trojskokanka Kašpárková), jiné – zejména na půdě „silových“ sportů – v tomto směru „nemají šanci“. Mohou se sice dostat na titulní stránku čistě sportovního týdeníku *Athletics Weekly*, nikoli do módně prestižních dámských časopisů jako je *Vogue* a nebo prestižní *Cosmopolitan*. Mediální sportovní komplex v případě žen – na rozdíl od mužů – přitahuje pouze vybrané estetické, zpravidla eroticky dráždivé typy.

Svět sportu na globální úrovni aktualizuje i jeho skrytou tvář. Nespoléhá se totiž z ekonomických důvodů na národní místní pracovní sílu sídla nadnárodního podniku, ale v kontextu zřetězení vývoje, výroby a distribuce produktů využívá levné dětské a ženské pracovní síly, zejména ekonomicky nerozvinutých zemí, kde se mnohdy vyrábějí sportovní oděvy a vybavu, kterou si kupujeme. Již v předchozím textu jsme viděli, že renomované, globálně známé společnosti jako *Adidas* či *Nike* a nebo *Reebok* jsou příklady praktik využívání levné ženské pracovní síly „třetího světa“. To na druhé straně umožňuje bohaté sponzorování několika vynikajících sportovkyň (a pochopitelně i jejich mužských protějšků) na trhu sportovní atraktivity. Přitom ale mnohdy přehlízíme fakt, že bohatství a sláva elitního sportu Západu je mnohdy vykoupena smutnými osudy mas žen kupříkladu v jihovýchodní Asii! Nejen sociologii sportu v tomto ohledu čeká nelehká práce popsat a adekvátním směřováním prezentovat právě tuto závažnou stránku nerovnosti, existující na poli globální scény sportu.

Poslední dekáda zejména na půdě atletiky aktualizuje i jemná přediva moci, vlastenectví a řízení globálního sportu. I ženský sport zde upozorňuje na problém mnohačetného střetu nastalých rolí v kontextu uznávané sociální pozice: střetu loajality a individuality, konfliktu občanství a etnické identity. Vynikající australská běžkyně *Cathy Freemanová* oslavovala svůj olympijský a světový úspěch tím, že se ovinula nikoli pouze australskou národní vlajkou, ale i vlajkou symbolizující příslušnost k minoritě původních obyvatel Austrálie. Tak, jak to učinil i britský atlet *Colin Jackson* v případě waleské vlajky.

Již letmý pohled na globalizující se svět vrcholového sportu a tzv. sportovního průmyslu naznačuje, že se silně aktualizují otázky vztahu národního, regionálního a mezinárodního a to na úrovni mocenských struktur řízení sportu, ale i v rovině regulace, řízení, udělování licencí a správy praktických problémů sportovní politiky. Naléhavě se volá po zpřehlednění vazeb mezi světem sportu a médií, uspokojivé řešení čeká také zranitelný svět násilí, zdravotních rizik a užívání návykových látek. Stranou pozornosti jistě nezůstane ani problematika rostoucí sportovní migrace a vztah sportu k životnímu prostředí. I společenská věda musí proto usilovat přinejmenším o to, aby vnesla svůj „podíl světla“ na rozkrývání nastalých problémů nepřehledné scény různých úrovní a odvětví globálně dimenzovaného světa sportu.